

JOULUN NEULEHAASTE

ALEXANDRA
BROWN

Alexandra Brown

Joulun neulehaaste

Suomentanut Katariina Kallio

Saga Egmont

Joulun neulehaaste

Suomentanut: Katariina Kallio

Alkuteos: *The Great Christmas Knit Off*

Alkuteoksen kieli: englanti

Illustration: Rebecca Porse Schalin

Copyright © 2015 Alexandra Brown. All rights reserved.

Copyright © 2015, 2026 Alexandra Brown ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727214405

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

KIRJAILIJAN KIITOSSANAT

Rakas lukijani,

käsissäsi on uuden Tindledale-sarjani ensimmäinen osa. Toivon, että viihdyt sen parissa. Olen haaveillut neulontaiheisen kirjan kirjoittamisesta pitkään, itse asiassa siitä lähtien, kun sain lapsena mummolassa penkoa mummoni hienoa tupsureunaista neulekoria. Istuin usein jakkaralla mummon jalkojen juuressa pidellen vyyhteä hänen keriesään lankaa. Kaikki tuo oli minusta hirmuisen kiehtovaa, ja rakkaimmat muistoni liittyvät yhteisiin neulomishetkiimme. Puikot kilisivät, kun me neuloimme ja juttelimme kaikesta, ja toivon hartaasti, että jotain näistä tunnelmista on tarttunut myös tähän kirjaan. Aivan ensimmäiseksi haluan kiittää Edie-mummoani, joka tartutti minuunkin rakkauden neulomiseen.

Seuraavaksi kiitän kaikkia rakkaita ystäviäni, joiden

kanssa juttelen Facebookissa ja Twitterissä ja joilta saan sähköpostia. Olette loistavia, teidän ystävällisyytenne ja kannustuksenne ovat auttaneet minua työssäni. Kirjoittaminen on joskus yksinäistä, mutta te olette minulle kuin perhe, ja se on ensiarvoisen tärkeää. En olisi selviytynyt tästä urakasta ilman teitä. Merkitsette minulle todella paljon ja työni saa merkitystä teistä. Sydämellinen kiitos teille.

Olen erittäin kiitollinen agentilleni Tim Batesille, joka osaa pitää minut maan pinnalla, ilman häntä olisin varmaan pelkkä tärisävä hermokimppu. Monet kiitokset myös arvokkaalle toimittajalleni ja ystävälleni Kate Bradleylle, joka aina kannustaa minua ja tulee hätiin, kun deadline häämöttää ja naputan tekstiä kädet täristen. Mistään ei tietenkään olisi tullut mitään ilman HarperCollinsin unelmiä. Kiitos Kimberley Young, Martha Ashby, Jaime Frost ja Katie Moss innostavasta energiastanne ja asiantuntemuksestanne.

Kiitän Ann Faithfullia (@GrannieF) kaikesta neulomiseen liittyvästä avusta. Kirjan mahdollisista virheistä saa syyttää vain ja ainoastaan minua. Louise Zass-Bangham puolestaan auttoi nimien keksimisessä ja tutustutti minut Ravelryn ihmeelliseen maailmaan. Julie Richards (www.thelittleknitkitcompany.co.uk) suunnitteli joulukakkuaiheisen villapaidan, jota käytin Sybilin villapaitamallin inspiraationa.

Kiitos Jadzia Kopielille, naisista viisaimmalle, jonka ansiosta jaksoin puurtaa urakkaani. Niki Lawal puolestaan auttoi minua kutistumaan. Suuri kiitos kuuluu myös rakkaille ystävilleni Caroline Smailesille ja Lisa Hiltonille, joiden ystävyys ja läsnäolo pitävät minut raiteillani.

Oma rakas QT:ni puolestaan saattoi ilmestyä työhuoneeseeni tuomaan minulle tekemänsä tiaran, koska ”se auttaa sinua kirjoittamaan taikasanoja”. Kiitos, rohkea, hauska ja välkky pikku tyttöni. Rakastan sinua täydestä sydäimestäni ja pidän huolen siitä, että elämässäsi paistaa aina aurinko. Kiitos myös puolisolleni Paulille eli Cheeksille, joka piti pyörät pyörimässä, toi minulle Curly Wurly -kakkua ja seisoi rinnallani, kun uskalsin vihdoinkin heittäytyä vapaaksi. Kiitos myös isälleni ja Christinelle siitä, että olette minusta ylpeitä.

Ottakaa lasillinen Baileysiä, istahtakaa mukavasti ja nauttikaa *Joulun neulehaasteesta*. Ja muistakaa pitää pää kylmänä ja puikot kuumina!

Rakkaita terveisiä ja mitä suloisinta joulun aikaa!

Alex

*Eddie-mummolleni, jonka kanssa oli
suurenmoista neulaa ja rupertella.*

Puikkojen kilinä on musiikkia sielulle.

– Tuntematon

Prologi

Hettie Honey otti myyntitiskiltä kerän laventelinväristä mohair-lankaa, jota asiakas oli punninnut kädessään pienen ikuisuuden, ennen kuin hylkäsi sen tiskille, koska sävy olikin lopulta väärä. Hettie palautti kerän omalle paikalleen käsityöliikkeen seinänkorkuiseen puuhyllykköön. Sen kolmella tasolla oli yhteensä kaksikymmentäneljä lokeroa täynnä mitä moninaisimpia lankoja: joista kuviteltavissa olevaa väriä, paksuutta ja laatua. Happamana hän muisteli hiljattain kuuntelemaansa radio-ohjelmaa, jonka mukaan neulominen oli nyt se juttu. Hettie ei voinut kuin toivoa, että neulontakuume leviäisi vihdoinkin myös hänen rakkaaseen Tindledaleensa. Pikkukaupunki oli söpö kuin postikortti, ja täällä hän oli asunut kahdeksankymmentäkolme vuotta elämästään. Hänen liikkeensä, Hettien pieni käsityöpuoti, sijaitsi vanhassa puuristikkotalossa. Vieressä oli sinisateen peittämä pyöreä humalankuivatustorni, jonka hänen isänsä oli rakentanut jo ennen hänen syntymäänsä.

Hettie tarttui tarjottimeen, jolla oli iltapäiväteen rippeet. Juus-

tovoileivän reunat oli leikeltä pois, hänen hampaansa kun eivät enää olleet yhtä vahvat kuin aikoinaan. Tarjottimella oli myös teekannu ja vaaleanpunainen pomadapulla, joka oli päiväyksensä ylittäneenä maksanut vain kymmenen penniä. Pääkadun varrella kahvilaa pitävä Kitty oli tyrkyttänyt pullaa hänelle ilmaiseksi, mutta Hettie inhosi almuja, etenkin kun maailmassa oli niitä, jotka olivat kipeämmin avun tarpeessa. Hän meni liikkeensä perälle ja avasi verhon pikkuruisen takahuoneeseen. Vuosia sitten täällä oli ollut hänen äitinsä ompelutila, ja äidin puinen Singer valurautaisine paininjalkoineen oli täällä yhä, samoin ompelukoneen yläpuolella olevalle hyllylle säilytetty valtava kokoelma kaikenvärisiä ompelulankarullia.

Laskettuaan tarjottimen tiskipöydälle iänsyömän käsialtaan viereen ja käärittäen irti leikellyt leivänkuoret muovikelmuun huomisen keiton särpimeksi Hettie noukki takanreunukselta mustavalkoisen signeeratun valokuvan ja sipaisi sen pintaa. Hänen oli aivan pakko huokaista syvään. Hettie ei ollut taipuvainen itsesääliin tai haikailuun, mutta tänä aamuna oli taas tullut yksi sellainen kirje, kuoressa ilkeänpunainen teksti VIIMEINEN MAKSUMUISTUTUS. Parin viime vuoden aikana käsityöpuodin liiketoiminta oli ollut kovin vaisua, ja tajuttuaan, että säästöt hupenivat eikä eläke tahtonut riittää, Hettie tiesi, että tarvittaisiin todellinen joulun ihme, jotta liike olisi pystyssä vielä ensi vuonnakin.

Oli ollut puhetta eläkkeelle jäämisestä, pienen käsityöpuodin sulkemisesta ja siitä, että hän muuttaisi vanhustentaloon ja istahtaisi kiikkustuoliin. Näiden ajatusten takana oli Hettien veljen Haroldin poika, Honeyn suvun viimeinen vesa. Veljenpoika oli suonut Hettielle harvinaisen vierailun muka tiedustellakseen täntinsä vointia ja kertonut olevansa huolissaan, kun täti asui aivan

yksin. Ikäihminen kuulemma tarvitsi lepoa, ja lisäksi ”liikkeessäkin taitaa olla hiukan *turhan* hiljaista nykyään”. Veljenpoika lupasi varmistaa, että tati saisi oman huoneen tai vähintään jae-tun kahden hengen huoneen. ”Ja eikös se nyt olisi mukavampaa olla ikätovereiden seurassa.” Veljenpojan asenne oli tiukka, olipa hän jo ottanut yhteyttä kuntaankin tiedustellakseen sopivia paikkoja. Hettiellä oli kuitenkin edelleen hoksottimet tallella: hän tiesi kyllä, mistä tässä oikeasti kiikasti. Veljenpoika ei muuta tahtonutkaan kuin usuttaa puskutraktorit hänen rakkaan talonsa kimp-puun. Siinä menisivät niin kukkaniittyjen keskellä oleva vanha humalasiilo kuin Hettien lapsuudenkotikin. Pyöreän siilon yläkerrassa oli hänen herttainen kotinsa hurmaavine laaksonäkymi-neen, mainio maatalon keittiö suurine ruokakomeroineen, lasive-ranta ja oleskelunurkkaus – kaikki tämä sekä lukemattomat muis-tot, joita kaarevien seinien sisälle kätkeytyi. Unohtaa ei myöskään saattanut tätä kodin vieressä olevaa rakasta pikku liikettä, joka oli pullollaan Hettien tarkoin valitsemissa neulonta- ja ompelusuosik-keja.

Veljenpoika tahtoi maat itselleen toteuttaakseen jälleen yhden uuden rakennushankkeen. Hän oli kuvaillut tädilleen laveasti ko-tikaupunkiinsa toteuttamaansa projektia, joka oli yhtä suurta parkkipaikkaa ja muovisia ikkunoita. Kyseisen urakan käynnistä-minen oli kestänyt reilut puolitoista vuotta paikallisen asukasyh-distyksen vastarinnan vuoksi – veljenpoika oli tylsän käyntinsä aikana paasannut tunnin tästä hankkeesta. Hettie ei kuitenkaan ollut valmis antamaan periksi ja suostumaan siihen, että hänet tuupattaisiin laitokseen, hän ei ollut mikään luujauhotehtaalle rahdattava koni. Vielä oli elämää eletäväksi, vielä riitti vireyttä. Sitä paitsi ”tuettu asuminen” tarkoittaisi sitä, että hänen olisi läh-dettävä Tindledalesta, jonne hänen sydämensä kuului enemmän

kuin mihinkään muualle koko maailmassa. Niin oli ollut aina, jopa silloin kun hänelle oli tarjoutunut tilaisuus elää täysin erilaista elämää kaukana täältä.

1

Kolme viikkoa joulukuun on...

Tuijotan kolhiutuneen Clio-autovanhukseni kojelautaan asennettua radiota samalla, kun koetan sompailla harvinaisen liukkaassa mutkassa Lewisham High Streetillä. *Jennifer Ford!* Sanoiko London FM:n uutistenlukija, että Jennifer Ford on *livistänyt*? En kuunnellut uutisia kovin tarkasti, mutta nimi kalskahti tutulta. F-O-R-D, se nainen oli oikein tavannut minulle puhuessaan. Ford niin kuin Harrison Ford, niin tämä Jennifer oli sanonut. Siitä on nyt noin kuukausi, ja jo pelkkä Harrison Fordin mainitseminen oli muistuttanut minua omista noloista katastrofihäistäni puoli vuotta aikaisemmin. Kipristyn vieläkin häpeästä. Hääpäivä oli toukokuun neljäs eli virallinen Tähtien sota -päivä. Eksäni Luke – järkyttävä ääliö, tiedän sen nyt mutta valitettavasti tuolloin vielä en tiennyt – halusi välttämättä pitää hääät neljäntenä toukokuuta ja painattaa kutsuihin kultaisin kiehkurakirjaimin ”*May the fourth be with you*”. Hän oli vähällä singahtaa tähtitaivaalle on-

nestä, kun onnistuimme saamaan kirkon juuri tuoksi päiväksi. Miksi hän ei siis tullut paikalle?

Minut jätettiin alttarille! Minusta tuli juuri se tyyppi, jonka kohtaloa kukaan ei halua. Seisoin kokopitkässä valkoisessa liehuvassa huppumekossani, päässäni tekotukasta tehdyt prinsessa Leia -korvapuustit, koska omat punaiset kiharani eivät suostuneet moiseen, ja aloin pikkuhiljaa oivaltaa, ettei Luke ollut aikeissaakaan ilmaantua kirkkoon. Jätkä teki oharit. Saman tien tajusin myös, mitä oli ollut tekeillä, koska paikalta puuttui myös identtinen kaksoissiskoni Sasha, joka on rokkaavaa nimeäänkin myöten huomattavasti hohdokkaampi kuin minä. Mitä on Sashan rinnalla joku Sybil? Itse asiassa olin sieluni syövereissä tainnut tajuta jo häitä edeltävien viikkojen ja kuukausien aikana, ettei kaikki ollut raiteillaan. Olin kuitenkin viitannut kintaalla koko tunteelle, ja ehkä juuri tässä on jälkiviisauden kauneus: se suojelee mieltä ja pitkittää tietämättömyyden auvoa, ennen kuin totuus lävähtää julmasti naamalle.

Vedän syvään henkeä, ja kun puhallan ilmaa hitaasti ulos, tuulilasiin ilmestyy pienois-Australian näköinen huuruläikkä. Sasha, seurallinen kultatyttö ja ponikerhon prinsessa, ihan erilainen kuin omituinen ja luova siskonsa, oli ilmoittanut ettei halunnut morsiusneidoksi koska ei muka tahtonut riistää huomiota suurena päivänäni. Hah! Sen sijaan hän riistikin aviomieskandidaattini. Ilmeni, että Luke oli aina elätellyt jonkinlaisia kaksosfantasioita ja päättänyt nyt toteuttaa ne. Heillä oli iät ja ajat ollut Sashan kanssa meneillään salaista sutinaa. En tunne kaikkia yksityiskohtia enkä totisesti haluakaan, enkä ole sen koommin ollut puheissa kummankaan kanssa.

Kun siis sain prinsessa Leia -tekonutturat irti päästäni, heitin ne häävieraiden päälle ja juoksin ulos kirkosta välttämättä juuri

ja juuri törmäämästä myöhässä saapuvaan karvaiseen Chewbaccaan, kun nousin kirkon vieressä odottavaan tilausbussiin turvaan. Sekin oli niitä Luken älynväläyksiä: jättimäinen 48-paikkainen bussi, jonka molemmissa kyljissä komeili valtava *STAR WARS: May the fourth be with you, rakkaudella Sybs ja Luke*, jotta koko maailma, tai ainakin osa Lontoon ankeinta laitakaupunkia, pääsisi varmasti todistamaan nöyryytystäni. Enkä ikinä unohda vanhempieni ilmeitä, joissa pettymys sekoittui häpeään, olinhan nolannut heidät kaikkien heidän tuttaviansa edessä. Jopa kukkaistytöt itkivät, koska juhlat olivat ohi ennen kuin olivat edes alkaneet, ja olin luvannut heille, että DJ soittaisi tilaisuutta varten räätäloidyn One Direction -potpurin. Tunsin tuolloin olevani täysi fiasko, ja totta puhuakseni tunnen niin edelleen.

Pysäköin Clion ja läimäytän oven oikein erityisen lujaa kiinni potkaisemalla sitä jalassani olevalla Conversen tennarilla ennen kuin lähdän kahlaamaan aamun räntämyrskyn jättämissä loskajämissä kohti pohjakerroksen asuntoani, väistelen rikkoutuneet kiveyksen kohdat taitavasti ja koetan olla piittaamatta vatsaa uhkaavasti puristavasta ahdistuksesta. Ehkä kuulin väärin uutistenkilijan sanat. Parasta olisikin, sillä se Jennifer Ford, jonka kanssa olin ollut työn vuoksi tekemisissä, ei nappaisi tililleen vahingossa tullutta 42 tuhannen punnan asumistukirahaa ja heittelisi sitä taivaan tuuliin shoppaillessaan hullun lailla Westfieldin ostarilla tai olisi vieläpä niin tyhmä, että postaisi kaikilla somekanavillaan kuvia kyseisestä shoppailukierroksesta. Eihän? Ei! Tietenkään hän ei tekisi niin. Vakuuttelen ajatuksen tolkuttomuutta samalla, kun taiteilen murtuneissa portaissa, työnän avaimen ulko-oveen, otan postit kynnysmatolta ja taputan Basilia, pöljää mustaa skotlanninterrieriäni, joka ryntää tervehtimään minua tuttu ”anna ruokaa” -ilme viiksekkäällä naamallaan.

On torstai-ilta, lopetin juuri päivän työt kunnan kiinteistö- ja asuntotoimessa. Räpsäytän valot eteispöydän minikuuseen ja luen koiravahtini jättämän viestin.

Basililla oli tänään mainio päivä. Se pääsi puistoon juoksemaan ja sitten sohvalle kuorsaamaan lol. Sori. Tiedän, että koetat opettaa sitä pysymään poissa huonekalujen päältä, mutta kun se on niin söpö. En voinut vastustaa sitä vaan katselin sen kyljessä Judge Judya. Koetan olla jämäkämpi huomenna.

Halit, Pops

Poppy on todellinen taivaan lahja, en tiedä miten pärjäisin ilman häntä. Luken lähdettyä (hänellä oli töihin lähtiessään tapana ottaa Basil mukaan sähköfirmansa autoon), pelkäsin jo, että joutuisin etsimään Basilille uuden kodin, koska sitä ei voinut jättää koko päiväksi yksin. Sitten Poppy muutti yläkertaan. Hän rakastaa koiria, mutta ei voi hankkia omaa, koska tekee yövuoroa Cityssä erään ison lakitoimiston vastaanotossa. Hän suorastaan pomppi riemusta, kun sai mahdollisuuden huolehtia Basilista sillä aikaa kun olen töissä.

Painan kotipuhelimen vastaajan nappulaa. Eilen illalla kävin muutaman kaverin kanssa ulkona, mitä on tullut tehtyä melko harvoin sitten toukokuun neljännen päivän katastrofin. En siis ollut ehtinyt kuunnella mahdollisia vastaajaviestejä tänä aamuna. Olimme zumbatunnilla, ei todellakaan minun juttuni! Peppuni tuntuu siltä kuin triljoona minivuohta olisi laukannut sen yli. Pitäisi myös hankkia uusi matkapuhelin, vaikka toisaalta onkin ollut vapauttavaa elää ilman: ei ole tullut vilkuiltua salaa Luken Facebook-päivityksiä tai lähetettyä känniviestejä jotka kaduttavat

VOIVATKO HASSUT JOULUNEULEET KORJATA SÄRKYNNEEN SYDÄMEN?

Sybil Bloomin unelmahäät päättyvät, kun sulhanen jättää hänet alttarille. Onnettomassa tilanteessa Sybil saa lohtua neulomisesta, mutta päättää myös paeta joulun alla idylliseen Tindledalen pikkukylään.

Tindledalessa Sybil löytää pienen käsityöpuodin, joka on omiaan lietsomaan hänen neuuloosiaan. Vanha omistaja Hettie on kuitenkin talousvaikeuksissa, ja puoti sulkemisuhan alla. Kun Hettie saa päähänsä, että Sybilin joulupaidat olisivat omiaan piristämään näyteikkunaa, jotain ihmeellistä alkaa tapahtua.

Joulun neulehaaste on sydämellinen feelgood-romaani, joka lämmittää kuin paksu villapaita talven keskellä.

Alexandra Brown on brittiläinen bestseller-kirjailija, joka asuu Englannin etelärannikolla aviomiehensä, kahden lapsen ja rescue-koira Nancyn kanssa. Brown on innokas neuvoja ja jakaa rakkauttaan harrastukseen myös kirjojensa sivuilla.